

[Statsministeren]

Hr. Finn Lynge havde mange betragtninger om Grønland, som jeg i vid udstrækning kan følge. Jeg vil sige til hr. Finn Lynge, at jeg jo selv havde glæden af at rejse i Grønland i sommer, og jeg kan vist bedst sammenfatte mit indtryk ved at citere en af de grønlandske politikere, som ved et møde deroppe i en af kystbyerne sagde det, som vist egentlig også prægede hr. Finn L ynges indlæg: Vi beklager os ikke, vi gør vores arbejde, vi kan ikke udrette mirakler på kort tid, men vi kan i hvert fald gøre en stor indsats.

Jeg synes, det grønlandske politiske system udstråler kompetence, ansvarlighed og styrke til at bære de vanskelige tider, man er i, og derfor er regeringen helt på linie med den grønlandske vurdering.

Når hr. Finn Lynge og hr. Steenholdt spørger mig om undergrund og om råstofforvaltning, vil jeg gerne henholde mig til det svar, jeg gav på Grønland, og svaret var: Nu skal udvalget gøre sit arbejde færdigt, og det vil ske i løbet af foråret 1994. Udvalget skal afgive sine svar til regeringen og til landsstyret i Grønland, og dernæst er det en god idé, synes jeg, synes regeringen, at vi prøver at gå i drøftelser og forhandlinger om fremtiden. Det er klart, det er et spørgsmål, der også skal forhandles med forligspartierne her i Folketinget, men standpunktet for regeringen har jeg hermed præciseret.

Jeg skal slutte med et par udenrigspolitiske betragtninger. Det sker af to grunde. For det første fordi jeg naturligvis er blevet spurgt om det, for det andet fordi jeg føler, at debatlejet omkring udenrigspolitik af og til når lige lovlig store højder. Jeg hørte, at ordet struds blev anvendt i debatten lidt tidligere på aftenen. Det er jeg sådan set glad for, for jeg kom i tvivl om, hvorvidt der ville blive anvendt stærkere udtryk. Jeg så i B.T. her til morgen, at der blev anvendt udtrykket kyllingepolitik, og det havde jeg egentlig i højere grad regnet med at vi ville møde. Men sådan er det jo: Når temperamenterne har det lidt svært, så kommer de ofte i kog. Og bevares, for min skyld må man anvende de tillægsord, man har lyst til, men det er jo ikke det, der giver respekt, det er jo ikke det, der lægger op til en realistisk udenrigspolitisk debat, hvor nøgterne vurderinger kommer til at præge debatten. Det vil jeg gerne give et bidrag til – og så kan man i øvrigt bru-

ge, hvad man har lyst til af tillægsord; det går gerne mest ud over én selv.

Så til debatten. Når udenrigsministeren klart har understreget, at det fortsat er den danske regerings ufravigelige standpunkt at opretholde balancen mellem små og store lande inden for EF-området, har det ikke noget at gøre med strudsepolitik, så har det noget at gøre med troværdighed, så har det noget at gøre med, at det, man sagde før den 18. maj, og som den danske befolkning stemte for, det siger man også efter den 18. maj. Så har det faktisk også noget at gøre med at vedstå, hvad der blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i København: enighed i alle stater. Og så har det noget at gøre med et fundamentalt andet syn, som denne regering har.

Se, det europæiske samarbejde har altid hvilet på en gensidig balance mellem store og små stater. Det europæiske samarbejdes unikke, enestående styrke hviler netop på den antagelse, at balancen mellem de små og store stater er det, der gør, at man kan træffe holdbare, langsigtede politiske beslutninger. Derfor er det et fundamentalt anliggende for mig at få understreget, at det godt kan være, at når vi får flere medlemmer i EF, de fire nye ansøgerlande – de tre nordiske lande og Østrig – så bliver beslutningerne lidt besværligere. Det kan godt være, det tager lidt længere tid, men beslutningerne bliver bedre, hvis vi fastholder en uændret balance mellem de små og de store lande. Det er regeringens klare standpunkt, som det har været i Lissabon, som det var i København på topmødet, som det vil være fremover. Nu er det realistisk – verden forandrer sig jo. Det er en holdning, vi helt og fuldt deler med Holland, med Luxembourg, med Portugal, med Irland, med ethvert mindre land i Europa, der naturligvis må lægge vægt på, at forholdet mellem de store og de små holdes inden for den nøje gennemtænkte balance, der for længst er udviklet.

Vedrørende FN's Sikkerhedsråd kan jeg være mere kort og henvise til udenrigsministerens redegørelse. Det er regeringens linie, at FN's Sikkerhedsråds sammensætning skal afspejle de reelle styrkeforhold, skal indeholde repræsentation i større omfang for ulandene og afspejle industrilandenes reelle repræsentation.

Jeg kan måske også her tilføje realismens stemme. Man forestiller sig vel ikke i reel